

priserne, der skulde udgaa fra Finantsudvalget, saaledes har jeg idetmindste forstaaet det, der blev refereret i Finantsudvalget. Det er en Ting, som jeg idetmindste for mit Bedkommende ikke kunde give mit Minde til, Noget, som jeg tror i enhver Henseende vilde være uklogt og ubensigtsvarende. Men for nu at vende tilbage til det Forslag, som her foreligger, skal jeg tillade mig, at oplyse det ærede Medlem om, at vi i Udvalget, som jeg allerede har sagt, oftere have behandlet denne Sag. Finantsudvalget, ialtsald hvad dets store Flertal angaar, er ikke uwilligt til at understøtte Hedeplantning, og blandt Andet veed det ærede Medlem, at, naar jeg og andre Medlemmer have udtalt os imod det officielle Forstævsen — det er netop et af de Punkter, hvor vi ønske, at Staten skulde trække sig noget tilbage fra sin Virksomhed — saa vil det ærede Medlem vistnok allerede fra Forhandlingerne her i Salen erindre, at vi ofte have føiet til, at et Sted var der, hvor vi vare villige til at gaa ind paa Virksomhed fra Statens Side, fordi vi troede, at der var særegen Anledning dertil, og det var paa Heden. Navnlig hvor det var lutter Smaaeiere, der findes, og hvor Associationsaanden endnu er mindre udviklet, kunde det vel være et Spørgsmaal, om ikke Staten, der nu engang er Godsæter og navnlig Skovæter og har en Forstet, burde optræde ialtsald inden visse Grændser med sin Virksomhed. Hvis det kan interessere det ærede Medlem, skal jeg sige til, at selv iaar har Udvalget forhandlet denne Sag, og det har været os en stor Tilfredsstillelse at erfare, at den ærede Finantsminister ogsaa særlig har sin Opmærksomhed derpaa og antager — ialtsald har Udvalget forstaaet det saaledes — til næste Aar at kunne fremkomme med Forslag til større Arbejder af denne Bessaffenhed. Det ærede Medlem vil af dette Par Ord, som jeg her har troet at kunne udtale om Udvalgets Stilling til denne Sag, se, at vi ikke kunne være enige med ham om, at det var en Sag, som rettest kom frem paa Indenrigsministeriets Budget. Det skulde efter vor Opfattelse være Finantsministeren, under hvem hele Forstævsenet hører, som burde komme med saadanne, navnlig med saadanne

store Begjæringer om Bevillinger. Idetmindste var det vist rettest, at en saa stor Sum som 10,000 Rd. ikke anvendes til Understøttelse af Private, men netop anvendes til Virksomhed fra Statens Side, og saa maatte det aabenbart være Finantsministeren, som det vilde falde ind under. Ialtsald har det, for at gjentage det, været Udvalgets Opfattelse, at det var en Virksomhed, som i en mere ubstrakt Maalestok kun skulde drives fra Finantsministerens Side. Ved de næste Forslag, der, hvis jeg ser ret, gaa ud paa en Forhøielse af Kontoen § 19 III. A. 3. med 1500 Rd. og Bevilling af et Tilskud af 1000 Rd. til de „Arbejdsamlag“, der udføre disse Anlæg, som ogsaa ved den nye Udgifts-post 6. Understøttelse til Husmænd, som for egen Regning udføre Enganlægsarbejder, da ser jeg ganske vist de Grunde, der kunde tale for, navnlig hvor det er mindre Stiere, at understøtte deres Virksomhed, men jeg tror, at saadanne Understøttelser mindre gjerne maatte have Form af Tilskud. Det er klart, at skal Foretagelsen af disse Arbejder være rigtig, skulde de kunne betale sig, at de kun bør udføres, naar Bedkommende selv har stor Fordel deraf, men Bidraget burde saa formentlig hellere ydes som Laan end som Tilskud, saaledes som det staar i disse Forslag. Smidlertid, naar jeg hørte noget Nærmere om den Trang, der var dertil, saa skulde jeg gjerne gaa ind paa at give slige Bidrag, naar jeg var vis paa, at de bleve anvendte af sagkyndige Folk paa rette Maade. Giv Bidrag til Hedefelskabet til Udvidelse af dets Virksomhed i denne Retning kunde jeg saaledes meget godt være med til. Jeg kommer nu til det sidste Forslag af det ærede Medlem om Tilføielsen af en ny Post til „Husflid og anden Bindfælseligheds Fremme“, Lyender m. m.“ Det er jo en temmelig stor Sum — 20,000 Rd. — som den ærede Forslagsstiller her forlanger. Det forekommer mig, at det atter her nærmest er Maaden, hvorpaa Beløbet skal uddeles, der er af Bigtighed. Jeg kunde meget godt tænke mig, at der kunde være Grund for Staten til at give saadanne Tilskud, naar jeg vidste, at der var private Selskaber, der i denne Retning øvede en nyttig